

تعقل و فلسفه باعث عمق بخشیدن به ایمان و باور دینی می شود

یک عضو هیئت علمی جامعه المصطفی (ص) العالمية با اشاره به اینکه ایمان بدون معرفت و تعقل و برهان و استدلال ضعیف و کور است و ضمانت استمرار و بقا ندارد ...

یک عضو هیئت علمی جامعه المصطفی (ص) العالمية با اشاره به اینکه ایمان بدون معرفت و تعقل و برهان و استدلال ضعیف و کور است و ضمانت استمرار و بقا ندارد گفت: اما اگر فلسفه در کنار ایمان دینی قرار بگیرد باعث عمق بخشیدن و تداوم و استمرار ایمان و باور دینی می شود. به گزارش مهر، نسبت فلسفه و ایمان در تاریخ فلسفه اسلامی مورد توجه بوده است. غزالی با خود فلسفه مخالفتی نداشت ولی معتقد بود که فلسفه باعث تضعیف ایمان می شود. حجت الاسلام و المسلمین محسن غرویان عضو هیئت علمی جامعه المصطفی (ص) در مورد اینکه آیا روح پرسشگری با روح اطاعت و ایمان در تضاد است به خبرنگار مهر گفت: در کلام جدید و در مباحث فلسفه دین امروزه دو دیدگاه وجود دارد یک دیدگاه این است که ایمان ارتباطی با استدلال ندارد و انسان می تواند ایمان به خدا و یا هر امر مقدس دیگری داشته باشد ولو اینکه استدلال عقلی و فلسفی بر آن نتواند اقامه کند

وی تصریح کرد: دیدگاه دوم این است که ایمان بدون معرفت دینی و برهان حاصل نمی شود و امکان پذیر نیست و ایمان بدون استدلال یک ایمان کور است. غزالی و طرفدارانش معتقد هستند ایمان بدون استدلال و برهان می تواند محقق شود و امکان پذیر است. اما اکثر علما و فلاسفه ما معتقد به نظریه دوم هستند.

عضو هیئت علمی جامعه المصطفی (ص) العالمية یادآور شد: یعنی ایمان به خداوند بدون برهان و استدلال امکان ندارد و یا اگر امکان پذیر باشد این ایمان، ایمان کور و بدون معرفت است. بنابراین همیشه باید فلسفه در کنار ایمان و باور دینی باشد و تضادی هم بین ایمان و باور دینی با فلسفه و تعقل وجود ندارد. بلکه فلسفه و برهان و استدلال به تعمیق و عمق بخشیدن به ایمان و باورهای دینی کمک می کند. آنچه که به نظر بنده هم می رسد این است که ایمان بدون معرفت و تعقل و برهان و استدلال ضعیف و کور است و ضمانت استمرار و بقا ندارد. اما اگر فلسفه در کنار ایمان دینی قرار بگیرد باعث عمق بخشیدن و تداوم و استمرار ایمان و باور دینی می شود.

این محقق و پژوهشگر مسائل دینی و فلسفی در مورد اینکه جریان غالب در فلسفه اسلامی در خصوص نسبت فلسفه و ایمان چیست چه نگرشهایی این دو را تقویت کننده هم می بیند هم اظهار داشت: جریان غالب همین است که اشاره کردم فلاسفه ما مثل ملاصدرا و شاگردان مکتب صدرا و علامه طباطبایی معتقدند که استدلال و برهان باید در کنار ایمان باشد و لا ایمان انسان یک ایمان عوامانه و بدون پشتوانه می شود. لذا همیشه فلسفه را در خدمت دین می بینند. امثال آیت الله حسن زاده آملی کتابی تحت عنوان قرآن و برهان و عرفان در کنار همدیگر و یکی هستند را نوشته اند. یعنی قرآن که کتاب باورهای دینی ماست در کنار عرفان است که راه سیر و سلوک قلبی است و عرفان نظری و عملی در آن مطرح می شود و برهان هم که فلسفه است اینها در یک جهت و معاضد یکدیگرند و نهایتاً با هم به یک هدف می رسند.